

sem hotel nastaviti, nagrmadila se je pred menoj preogromna, preorjaška zgradba, segajoča z glavo svojo do neba, a imajoča temelj svoj globoko pod zemeljsko skorjo. In moja glava ni mogla več misliti, moji sklepi so otrpnili, moja duša je bila ubita. Moja ladja je plavala brez vesel in jader po neskončnem, brezbrežnem oceanu, Valovi so se igrali ž njo, krmilo je bilo porušeno.

Nejasno sicer, a čutil sem vendar, da tu ne more odpomoči posameznik, da je tu treba velikanskega aparata, treba tisoč in tisoč rok in glav, treba titanov, treba nadčloveških, nebeških sil.

(Dalje prihodnjič.)

Iz bosanskega perivoja.

I.

Mlad junak za selom jezdi
in klobuk postrani nosi,
za klobukom tri peresa:
Prvo — solnce večnožarko,
drugo — lunin soj je beli,
tretje — rosa jasnočista.

Žarko solnce za sirote,
lunin soj je za popotne
in za njive čista rosa.
Njivice so za pšenico,
a pšenica za kolače,
a kolači za devojke,
a devojke za junake.

C. Golar.

Ko se oženim . . .

O to bo radost, to bo čar,
ko ženko vzamem si.
Vse polno godcev jaz tedaj
za ples najamem si.

In fantje pridejo po kolač
in pelo se bo, da bo kaj,
in pilo se bo in plesalo,
o to bo direndaj!

Potem v Benetke pojdeva
črez tiho plan lagun,
kjer melodije zadoné
od mandoline strun.

Tam pela bova barkarole,
potem pa hajd še v Rim.
Kar pride še, o, to pa to
previdno — zamolčim.

Fran Valenčič.

Iz bosanskega perivoja.

II.

Solnce sije, zelení livada,
ide moj in mi donaša cvetje —
Dež prši, in kalna voda dere,
voda znači, da ne pride dragi.
A jaz hočem dragega imeti,
ki bo češče mi na dom zahajal:
Vsako leto, v letu vsaki mesec,
vsaki teden, v tednu vsaki danek,
v dnevu vsako uro in minuto.
Takšnega bi dragega ljubila.

III.

V belem mestu dvanajst belih dvorcev,
a najlepši Osmanov je dvorec;
v njem je Zejna, gizdava Bosanka,
lice lepše ji od karanfila.
Do Stambula nje sloví lepota,
a ne zna car za devojko Zejno.
Ej, da zna car za devojko Zejno,
bi poklonil ji zeleno Bosno,
s krono carsko ji okitil čelo.

IV.

Kregata se haba in devojka
za Ivána, mladega pastirja.
Baba pravi: »Moj si, lepi Ivan,«
a devojka: »Moj si lepi Ivan.«
Baba hrani troje veder vina,
a devojka — vrtec samih rožic ...
»K babi grem, da ji popijem vino,
a devojko ljubim, dokler diha.« —

C. Golar.

A vmes so ji še vedno zdajpazdaj udarjale na uho besede Alfredove: Danes si slabe volje, pa drugič!

»Ne, ne, nikdar več — nikdar več,« je parkrat vzkliknila glasno, da je Svitoslav, igrajoč se v kotu, zvedavo privzdignil glavico in začudeno pogledal mamico.

A ona se je sama vselej ustrašila svojega glasu, ki se je suho razlegal po skromni kuhinji. In zdelo se ji je, kakor bi ji vselej na njen vzklik »nikdar več« odmevalo porogljivo »pa drugič«.

»Ne, ne, nikdar več!«

»Pa drugič! . . .«

(Dalje prihodnjič.)

Iz bosanskega perivoja.

VI.

Bleda žena, kaj drhtiš?
Ogenj ti v očeh pojema,
lice s solzami rosiš . . .

Vsega majka kriva je.
Za Mijata, za hajduka
lani me udala je.

Srce meni je bolnó,
kaj bi jadona ne plakala,
v grob me kmalu poneso.

Vso noč krade, dan prespi,
v dar haljine mož mi nosi,
a na njih črní se kri.

VII.

Konja jezdi Turek Hasanaga
po koruzi, zéleni livadi.
Poči prazna puška iz zasede
pa zadene Turka Hasanago
pod koleno na junaško čelo.
Mrtev pade Turek Hasanaga,
mrtev pade, živ domov priskače.
Tam lovita dva odrta hrta,
ulovita pisana dva zajca;
nese jajca mu kokoš pečena,
pevajo mu v loncu petelini.

C. Golar.

ta bedna, vklenjena duša,
 ki sicer le bol okuša . . .
 Prelešten, preblažen je san —
 zatorej, veselje, na dan,
 kaj mraz, kaj beda pozimna . . .
 In glejte: Da duša se pne
 lahkó v sijaj iz temè —
 to njena najlepša je himna!

A. Funtek.

Iz bosanskega perivoja.

Vsa planina bliska se,
 kot bi solnce jo zažgalo,
 se iskrilo ji v osrčju.

Moja deva, lahka srna,
 moja deva, jasna zarja,
 se sprehaja po planini,
 in odseva vsa gorica
 od obraza njenega.
 Zame bere šopek rdeč,
 trga sladki karamfil,
 trga divji rožmarin.

C. Golar.

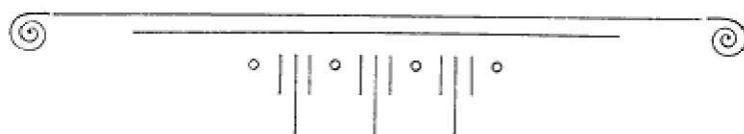
Melanholija.

Več ne obliva bleščeča me zarja,
 ki sije iz tvojih nebeških oči,
 v noč sem zablodil med vihro vršečo,
 kot bliski se vžigajo v srcu strasti.

V prah je razbito mi krasno svetišče,
 le s križem pobegnil sem iz razvalin —
 s hladnim ponosom na licih umiram
 in padam, pogrezam se v brezdno globin.

C. Golar.

LJUBLJANSKI ZVON

Iz bosanskega perivoja.

Rdeča roža vsa je zažarela,
zažarela pred junakom čilim.
Kolne skrbna mati, kolne rožo —
Ali ni to roža rdečelista,
krasna Hana je, devojka mlada.
Hudo kolne, strele siplje majka,
strele sive iz oči grozečih:
„Kaj bleščiš se, kaj se kosaš s solncem,
gizdava ti roža, oj strupenka,
kaj mi čaraš, kaj mi sina mamiš!“

Hej, ponosno zaleskeče v solncu
gizdava se roža, krasna Hana,
otrov nudi mlademu junaku,
otrov temno-rdečih, rujnih usten.
„Sijem, čaram tebi, majka, sina,
sladkega mu strupa piti dajem
in ovijam se ga strastno, žarko,
da omamim ga s telescem belim.

Mesto belo, kaj si se zavilo
v meglo, z dimom črnim se zakrilo?
Mar divja po tebi gladna kuga,
mar te robí, pleni rabelj-paša?
Ne pustoši, ne mori me kuga
in ne robí paša me krvavi —
zapalila lepa me devojka
je sinoči raz altano zlato,
zapalila me je z bliski, z ognjem,
zapalila s črnim me očesom.

C. Golar.